

Cristina Alger

Bankéřova
v
ŽENA

motto thriller

Bankéřova žena

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Cristina Alger

Bankéřova žena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Cristina Alger

Bankéřova
ŽENA

Praha 2019

Přeložila Soňa Tobiášová

Copyright © 2018 by Cristina Alger

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G. P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Soňa Tobiášová, 2019

Cover photography © Rawpixel.com, Hannamariah / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1558-0

ISBN e-knihy 978-80-267-1569-6 (1. zveřejnění, 2019)

Pro Jonathana

PROLOG

Na londýnském letišti Northolt vázlo odbavování. Silný protivítr a téměř nulová viditelnost kvůli přivalovým deštům způsobily menší zácpu soukromých letounů u jediné runway. Nevelká skupina pasažérů v hale jevila známky netrpělivosti. Šlo vesměs o byznysmeny spěchající na ranní schůzky do Paříže, Lucemburku či Berlína. Většina čekala na charterový spoj svého zaměstnavatele, někteří letadla přímo vlastnili. Žádný z nich ovšem neměl čekání rád.

Jistý Rus jménem Popov střídavě ječel na ženu za přepážkou a na kohosi v telefonu. Ani od jednoho z těch lidí se nedočkal odpovědi, jakou chtěl slyšet, a tak jen dál zvyšoval hlas. Jeho společnice, vysoká blondýna v liščím kožichu a tenisákách, znuděně zírala do telefonu. Byla na jeho výlevy nejspíš zvyklá. Ostatní Popova zaujatě pozorovali. Při svých sto devadesáti centimetrech a váze dost přes metrák byl Popov rozhodně nepřehlédnutelný, zvláště když se vztekal.

„Já to chápu, pane,“ snažila se žena za přepážkou o profesionální tón, „ale z bezpečnostních důvodů není možné...“

Popov zaklel v ruštině a mrštil po ní telefonem. Žena se

sehnula a dva muži z ochranky se vydali jejich směrem. I Popovova partnerka zpozorněla, vzala ho za ruku a cosi mu pošeptala ve snaze ho uklidnit.

Thomas Jensen seděl v rohu terminálu nad výtiskem *Financial Times* a sledoval scénu s mírným zaujetím. Měl kufřík a dobře střížený oblek jako většina ostatních pasažérů, drahé boty a hladce sčesané stříbrné vlasy a působil přesně jako člověk, jímž byl: absolvent Oxfordu s tučným bankovním kontem. Na rozdíl od ostatních se neživil jako finančník nebo manažer průmyslového podniku. Na letišti se sice také ocitl v obchodní záležitosti, pracoval však pro vládní agenturu, o jejíž pracovní náplni málokdo věděl. Jediné, co mohlo na jeho zevnějšku napovědět, že jeho práce souvisí s jistým nebezpečím či násilím, byl výrazný hrbol zlomeného nosu. Jensen měl za sebou vážnější zranění, nos ho však stále trápil. Z toho důvodu u sebe nosil kapesník s monogramem. I teď ho vytáhl, nos si otřel a obezřetně přelétl pohledem ostatní pasažéry.

Kvůli Popovově výstupu byl Jensen jediný, kdo si povšiml muže a ženy, kteří v rychlosti prošli terminálem ke vchodu na letištní plochu. Postavil se, vrátil kapesník na místo a zadíval se z okna. Štíhlá žena, trochu nahrbená, měla hlavu omotanou černým šátkem ve stylu Jackie Onassisové. Dobře stavěný, o hlavu vyšší muž se krátce ohlédl. Měl prošedivělé vlasy a brýle ze želvoviny. Vzal ženu ochranně kolem ramen a pak nastoupili do Gulfstreamu G450, největšího a nejdražšího letadla na ploše. Později ve zprávách zazněla informace, že ho řídil vynikající pilot. Omar Khoury skutečně strávil deset let u saúdskoarabské odnože RAF, než přešel do soukromých služeb, a jako zkušeného profesionála ho nemohlo zhorše-

né počasí příliš vyvést z rovnováhy. Jakmile se dveře letounu zavřely, byl odbaven a dostal povolení ke startu. Popov se stále vztekal kvůli zpoždění, zatímco Gulfstream G450 roloval po dráze, odrazil se a zmizel v oblacích.

Jensen si jako na povel složil noviny do podpaží a prošel kolem Popova a odbavovací přepážky ven z letiště. U chodníku už na něj čekal taxík.

Jakmile v něm vyrazil po A40 k Londýnu, zazvonil mu v kapse telefon.

„Vyřízeno,“ řekl Jensen. „Odbavili jediný let a byli na palubě.“ Zavěsil, opět rozložil noviny a po zbytek jízdy v klidu četl.

O hodinu později ztratil letoun G450 kontakt se světem. Kdesi nad francouzskými Alpami jednoduše zmizel z radaru, jako by nikdy neexistoval.

MARINA

Marina stála na balkonu apartmá hotelu Le Meurice a dívala se na rozzářenou Paříž. Byl to úchvatný výhled, zvláště ten večer – nasvícená Eiffelova věž a obří ruské kolo Roue de Paris na západní straně, přímo naproti rue de Rivoli, Tuilerijské zahrady jako by vysílaly světlo zevnitř. Marinu napadlo, že vzbudí Granta, svého snoubence, aby si tu krásu užil spolu s ní. Ale na to byl čas, jejich výlet teprve začínal. Posadila se tedy ke stolu a zapálila si. Byl to skvělý pocit, nemít žádnou práci ani mítink, nemuset odpovídat na e-maily. Vždyť si směla jen číst, upravit si nehty nebo nedělat vůbec nic. Tohle byl její večer a Paříž na ně teprve čekala.

Když zazvonil telefon, zamračila se. Podráždění vzrostlo, protože si všimla, kdo volá.

„Duncane,“ ozvala se stroze. „Tady už je po půlnoci.“

„Spala jsi snad?“

„Ne.“

„Tak vidíš. Máš ještě newyorský čas. A stejně moc nespíš.“

„To neznamená, že mi smíš volat o první dovolené za deset let.“

„Potřebuju, abys pro mě něco udělala.“

Marina se ušklíbla. To byl přesně důvod, proč si Grant přál, aby z časopisu *Press* odešla. Za deset let, co pro Duncanova pracovala, neměla téměř žádné volno. Práce na ni čekala i o víkendech nebo o svátcích. I v noci musela být na telefonu. Začínala jako Duncanova asistentka, ale i po devíti a půl letech ve vedení společnosti se k ní šéf často choval podobně. Už první den její vzácné dovolené si dovolil po ní něco chtít. Neuvěřitelné. A přesto ji to nijak nepřekvapilo.

Byla už vlastně rozhodnutá odejít. Slíbila Grantovi, že dá výpověď hned po svatbě. Zvěsti o tom, že jeho otec, James Ellis, bude kandidovat na prezidenta, se ukázaly jako pravdivé. Kampaň měla během příštích pár týdnů nabrat obrátky. Už sestavil tým poradců a publicistů, které nutně potřeboval, protože prchlivý milionář z New Yorku nebyl právě miláčkem davů. Ovšem po zásahu zkrášlovacího týmu by Ellis mohl působit jako těžce pracující úspěšný člověk, kultivovaný vyjednávač a dobrá alternativa k předpokládanému kandidátovi demokratů, uměřenému senátorovi z D. C. Haydenu Murphymu. Takový byl aspoň plán. Zdánlivě silného soupeře Murphyho totiž pronásledovalo dávné nařčení z korupce a protekcionismu, o čemž Ellis věděl a také na to sázel.

Marina osobně pochybovala, že by její budoucí tchán byl vhodným lídrem svobodného světa. Byla svědkem toho, jak si vyléval vztek na laskavých lidech kvůli sebemenším prohřeškům – třeba když hospodyně omylem nakoupila jiný druh vody v lahvích pro jejich dům v Southamptonu nebo když řidič minul odbočku na letišti Teterboro. Věděla ovšem, že Grant má na otce zklidňující vliv. Rozhodl se kvůli němu odejít z pozice investičního bankéře a převzít správu Ellis

Enterprises, dokud by otec vedl kampaň. Nové místo by také znamenalo ustavičné cestování a Grant očekával, že ho Marina bude doprovázet. Jako manželka výkonného ředitele nadnárodní korporace by měla i mnoho dalších povinností, což teprve jako snacha prezidenta, pokud by taková situace nastala. Priority byly tedy dané – musela z práce odejít. Považovala to i za součást soukromé dohody s Grantem, o níž vždy věděla.

V tu chvíli ji napadlo, že dá výpověď rovnou – po telefonu. Lidé z *Press* odcházeli neustále a měli pro to spoustu důvodů. Duncan měl pověst nepříjemného šéfa a své lidi nijak dobře neplatil. Jen jí to nepřišlo správné po všem, co pro ni udělal, nebo po tom, co dokázali společně. Chtěla se s ním rozejít v dobrém a ve správnou dobu, a především osobně.

„Ty jsi neuvěřitelný,“ odpověděla tedy. Zamáčkla cigaretu a vešla do pokoje hledat tužku. „Nemáš být na té své dovolené?“

Duncan nedopověděl, protože šlo o nepříjemné téma a „dovolenou“ ne právě dobrovolnou. Žádal ho o ni Philip Brancusi, generální ředitel mateřské společnosti, a Duncan se během ní měl definitivně vyléčit. O jeho problému s pitím věděl snad každý, kromě Duncana samotného.

„Máš něco na psaní?“ zeptal se.

„Jistě.“

„Chci, aby ses s někým sešla. Přijede z Lucemburku a nevím, kolik bude mít času, tak se snaž přizpůsobit. Dá ti pro mě něco na USB. Zacházej s tím opatrně a nikomu to neříkej.“

„A co mám jako povědět Grantovi? Že jsem si dala rande se záhadným Evropanem?“

„Kdo je Grant?“

„Velmi vtipné.“

„Řekni mu třeba, že si jdeš zaběhat. Nebo máš schůzku se starou kamarádkou. Je to velký kluk, hodinku bez tebe vydrží.“ Duncan zněl podrážděně, což se Marině nezamlouvalo. Zatlačila silněji na tužku, až ulomila špičku.

„Krucí,“ zamumlala a natáhla se pro pero.

„Hele, já vím, že otravuju,“ reagoval Duncan. „Ale tohle je důležité. Jde o velmi citlivý materiál, Marino. Můj zdroj nevěří ani zašifrovaným e-mailům. Je ochotný to předat jen osobně. Minulý týden jsem chtěl zaletět do Ženevy, ale mám pocit, že mě sledují.“

Marina zvedla oči v sloup. „Kdo jako?“

Duncan si toho nevšímal. „Řekl jsem mu, že jsi jediný člověk, kterému věřím.“

„Nezkoušej to na mě, Duncane. Nejspíš se teda nedovím, o co vlastně jde...“

Duncan se odmlčel. Marina měla dojem, že v pozadí zaslechla něco jako sněhový pluh, a napadlo ji, jestli se Duncan zase neschovává na své chatě za městem, kde trávil čím dál víc času. To nebylo dobré, protože tam příliš pil a téměř nechovil mezi lidi. A když pil, choval se hystericky a paranoidně. V takových případech obvykle volal právě jí.

„Promluvíme si, až se vrátíš,“ odpověděl. „Ale, víš... Nejspíš je to ono. Po všech těch letech jsme ho asi našli.“

Marina přestala čmárat na papír. „Koho?“

„Mortyho Reisse.“

„Myslíš živého?“

„Asi jo.“

Marina se odmlčela a snažila se vstřebet závažnost toho, co právě slyšela. Od Reissovy sebevraždy uplynulo osm let.

Téměř na den. Přesněji – před osmi lety se našel Reissův vůz na mostě Tappan Zee s dopisem na rozloučenou na předním skle. Pár dní nato vyšlo najevo, že jeho hedgeový fond RCM byl jen jednou z největších podvodných pyramidových her všech dob. Reiss si uvědomil, že jeho odhalení je nevyhnutelné, a skočil; to se aspoň povídalo. Jeho tělo se ale nikdy nenašlo. Marina i Duncan měli zpočátku, jako mnozí jiní, podezření, že Morty Reiss svou smrt zinscenoval a zmizel s podvodně nabytými miliony na nějaký exotický ostrov bez smlouvy o vydání ke stíhání. Ze všech lidí, o nichž Marina za dobu svého působení v magazínu psala, patřil Reiss k nejchytřejším a nejbezohlednějším lumpům, na jaké narazila. A to už bylo co říct, jelikož psala hlavně o newyorské smetánce – magnátech z Wall Street, realitních bossech, módních návrhářích a publicistech. Jestli byl někdo natolik mazaný, aby dokázal s penězi nadobro zmizet, pak právě Reiss.

Ale Marina věděla, že všechny podniky tohoto typu mají jeden velký zádrhel. Na rozdíl od vnitřní korupce a tunelování, kdy jste peníze jednoduše ukradli a zmizeli, fond jako RCM vyžadoval neustálou a nekonečnou podporu investorů. Bez nových investic se prostě hroutil jako domeček z karet. Proč by se tedy Reiss zaplétal do zločinu bez konce? Na to se jí zdál příliš chytrý – pokud tedy svou falešnou sebevraždu neplánoval od samého začátku.

V tom případě by mu musela přiznat prvenství a Reiss by byl nejmazanější finanční kriminálník všech dob.

Jak léta běžela bez jakékoli zmínky o tom, že by se Reiss někde vynořil, Marina přestávala něčemu tak fantastickému věřit. Opravdu by se dokázal člověk, jehož tvář se měsíce obje-

vovala v televizi, nadobro a definitivně vypařit? To by se podobalo spíš hollywoodské frašce než skutečné zprávě. A přestože byl Reiss protřelý, pořád byl taky jen člověk. Možná že ho ale dohnala vlastní chamtivost nebo arogance.

V době, kdy její zájem o Reisse začal uvadat, Duncan Sander jím začal být naopak posedlý. Po úvodním článku, odhalujícím celý podvod RCM, který spolu sepsali, zveřejnil Duncan ještě několik jiných o Reissovi a jeho domnělém spolupachateli Carteru Darlingovi. Duncanovy spekulace o tom, kde se Reiss může nacházet, ale postupem času ztrácely na věrohodnosti a Marina měla strach, že ho posedlost může připravit o pověst seriózního novináře. Před šesti měsíci na to opravdu téměř doplatal. Vystoupil totiž v jisté ranní talk-show a tvrdil, že má Reiss stamiliony dolarů v bance Caribbean International na Kajmanských ostrovech. Dodal také, že americké úřady věc neřeší, protože banku chrání kruh vlivných politiků, kteří udělali přesně totéž – ukrývají tam své miliardy. Interview vzbudilo rozruch nejen proto, co Duncan řekl, ale bohužel i proto, jak to řekl a jak vypadal. Byl zpocený, neupravený a nemluvil zřetelně, což neuniklo ani běžným divákům. Začaly se šířit klepy o jeho hrozícím zhroucení, karibská banka chtěla žalovat nejen jeho, ale i mateřskou společnost Merchant Publications, a tak pod nátlakem Brancusiho Duncan zveřejnil dementi a pak oficiálně odešel na léčení na jistou kliniku v Connecticutu, kde chvíli strážlivě a léčil si pošramocené ego. Kúra mu sice s návykem nepomohla, získal tím ale pardon od zaměstnavatele a o měsíc později se mohl vrátit do práce.

Teď ho generální posílal na léčení znovu a nejspíš naposled. Buď se Duncan ze závislosti nadobro dostane, znělo ulti-

mátum, anebo přijde o místo. Nemohl si tedy dovolit další chybu. Ještě jedno takové veřejné nedopatření a Brancusi by ho bez milosti odepsal.

„A můžeš to dokázat?“ začala opatrně. „Bez toho to nepůjde. Nemůžeme si dovolit další...“ odmlčela se, protože Duncan nesnášel, když se mu připomínalo ono interview, jeho alkoholismus nebo jakýkoli další přešlap, když na to přišlo. Proto se o těch věcech většinou bavili v náznacích.

„Tentokrát jo. Má víc než sedmdesát milionů ve Swiss United.“

Marina si poznamenala Swiss United a slova podtrhla. „Takže už ne v Caribbean International,“ ozvala se a snažila se neznít skepticky.

„Ne, ale byly tam. V tom jsem měl pravdu. Jenže on je převedl jinam těsně před tím rozhovorem.“

„A ty máš důkazy? Bankovní výpis nebo tak něco...“

„Můj zdroj je má. Marino, tohle je naše životní reportáž.“

Marina nadskočila, když ucítila ruku na rameni. Stál za ní Grant a tvářil se potměšile.

„Ahoj,“ zašeptal, „nechtěl jsem tě polekat.“

„Už musím končit,“ řekla do telefonu. „Promluvíme si později.“

„Je tam Grant?“

„Ano.“

„OK. Zítra zavolám detaily o předání.“

„Dobře, dobrou, Duncane.“

„Promiň,“ dodal Grant, když zavěsila, a políbil ji do vlasů. „Slyšel jsem tě mluvit a napadlo mě, že objednáváš jídlo na pokoj. Mám děsný hlad.“

Marina se zasmála. „To ale udělat můžu. Co by sis dal?“

„Tak copak tady mají...?“ Grant se natáhl ke stolku a zvedl menu.

„S kým jsi to mluvila?“

„S Duncanem.“

„Copak chtěl?“

„Pracuje na nějaké reportáži, chtěl, abych mu pomohla.“

Grant vzhlédl od jídelního lístku. „Doufám, žes ho odmítla.“

„Jasně že jo.“

„Neměl by být na té odvykací kúře?“

„Na dovolené...“

„Jak chceš, ale je od něj pěkně neslušné, že ti volá uprostřed noci během dovolené.“

„Asi má nějaký vzrušující materiál.“

Grant zakroutil hlavou. „A nezná hranice.“

Marina si povzdychla. „To máš pravdu, taky mě to často štve. Jenže pochop, jen díky Duncanovi jsem se stala novinářkou. Když jsem v *Press* začínala, chtěla jsem vlastně psát jen o módě a myslela si, jak je to cool. Představovala jsem si, jak budu chodit na večírky, zkoušet si šaty z přehlídek a potkávat zajímavé lidi. To Duncan ve mně viděl něco víc a taky ode mě víc čekal. Když jsme začali psát o Darlingových, choval se ke mně jako ke kolegyni, a ne jako k dvacetileté asistentce. A později mě podepsal jako spoluautorku. Takže jo, občas mě šíleně vytáčí. Nebo spíš skoro pořád. Ale taky mu dlužím za svoji kariéru.“

Grant ji vzal za ruku, propletl si s ní prsty a usmál se na ni. „Omlouvám se, asi tě jen moc ochraňuju.“

„Ale vždyť to je hezké.“

Grant povytáhl obočí. „A sexy taky?“

„Taky.“

„A je sexy, i když si objednáš dvojitý cheeseburger se slaninou a hranolky?“

„Neskutečně.“

„To bude ale trvat nejmíň půl hodiny. Nepřipojíš se ke mně v posteli na půlnoční svačinku?“

„Když mi objednáš vlastní hranolky. Někdy jsem jako děcko a nechci se dělit.“

„To já taky ne. Něco mi ale slib.“

„Cokoli.“ Vzala ho kolem krku a usmála se na něj.

„Slib mi, že se o tebe nebudu muset na téhle cestě s nikým dělit. Máme pro sebe jen pár dní. Chtěl jsem hlavně vypnout a užít si jeden druhého.“

Marina přikývla. „Hmm hm.“ Když se natahovala k jeho rtům, ucítila ruce pod zadkem, pak ji zvedl a obtočil si její stehna kolem pasu. „Slibuju,“ zašeptala cestou do ložnice.

ANNABEL

Matthew Werner měl zpoždění. Jeho žena Annabel seděla sama na verandě jejich ženevského bytu v černých koktejlových šatech a dlouhé kožešině, kterou jí manžel koupil, když se do Švýcarska přestěhovali. Kadeřník z Cours de Rive jí stočil kaštanové vlasy do uměleckého uzlu. Na nohou měla kotníkové botky na vysokém podpatku z butiku na rue du Rhone, které už ji začínaly tlačit. V zrcadle, jež měla v šatně, působily její nohy v těch botách neskutečně dlouhým dojmem. Dvě saténové stuhý sahající od pat do půli lýtek měly působit, jako by byla balerína na špičkách. Doma v New Yorku by si takové boty možná prohlédla ve výloze, ale do obchodu by nezašla. Považovala by je za nepraktické a příliš drahé. Tam totiž nosila zásadně boty na klínku nebo bez podpatku a s kulatou špičkou, aby v nich vydržela co nejdéle chodit. Také jezdila metrem, a ne autem s vlastním řidičem. Doma by neutratila týdenní plat za jediný pár bot, tady v Ženevě podepisovala účty, aniž se podívala na cenovku.

Když se na sebe v ostrém světle v šatně zahleděla lépe, nebyla si jistá, zda vypadá jako bankéřova žena, nebo jako kurtizá-

na. Ty boty byly prostě příliš teatrální. Manželky všech kolegů ovšem nakupovaly právě v onom butiku. Všechny vypadaly podobně a podobně se oblékaly a taky společně hrávaly tenis. Annabel občas napadlo, že v bedekru na cestu do Ženevy chyběla rada: Jak se stát správnou ženou bankéře. Všechny ty dámy byly rozhodně zdvořilé, ale taky odtazité. Zpočátku ji zvaly na oběd, později se ozývat přestaly. Na firemních akcích ji samozřejmě zdravily, ale také dávaly najevo, že je prostě jiná. Annabel to nijak nevadilo. Ty ženy se totiž chtěly bavit hlavně o pařížských přehlídkách, svých venkovských sídlech nebo výletech na Sardinii. A musely být nastrojené naprosto všude, i kdyby šlo jen o krátkou schůzku na kávu. Někdy by se k nim sice ráda připojila, většinou se ale raději toulala sama po muzeích, poseděla v kavárně s knížkou nebo šla prostě brzy spát. Charitativní plesy a formální večere ji nelákaly. A tenis vysloveně nesnášela.

Jelikož ty boty byly tak drahé, musela si je přece aspoň někdy vzít. I kdyby jen jednou. Matthew ji navíc rád viděl v drahém oblečení, dokonce tvrdil, že právě proto tak tvrdě pracuje. Rád se s ní ve společnosti chlubil.

Teď si však stuhly rozvázala, aby nohám ulevila. Pak chodidla strčila pro zahřátí pod štíhlá stehna. Měla chuť si zapálit, aby se uklidnila, ale zakázala si to. Matthew by se zlobil. Věřil, že se cigaret nedotkla, co odjeli z New Yorku. Měla krabičku schovanou za knihami o umění v obývacím pokoji. Těch se Matthew nikdy nedotkl, a tak se nebála prozrazení. Umění ho dvakrát nezajímalo, pokud s ním nebyly spojené investice klientů, a pak se na něj i podobně díval: jako na investici. Annabel si příležitostně dovolila jednu dvě cigarety, ale jen když manžel nebyl na noc doma. Což se poslední dobou stávalo čím dál častěji.

Z verandy mohla slyšet jemný hukot tramvají dole v ulici a klapání podkov kočárových koní, kteří vozili po městě turisty. Obvykle ji tyhle zvuky uklidňovaly. Dnes bohužel ne. Nemohla se zbavit nervozity. Zvedla tvář k obloze a přemýšlela, jestli nezačne sněžit. Už několik dní hlásili sněhové vánice a ona si přála, aby byl Matthew doma. Bez něj se jejich byt podobal hotelu, a ne domovu. I když možná luxusnímu hotelu. Byl stále zařízený černými sedačkami a polštářky s ikat vzorem a skleněnými stolky. Stylové korporátní bydlení. Byty ale opravdu patřily Swiss United, která je zaměstnancům pronajímala za nižší než tržní ceny, což Matthew považoval za velkou výhodu. Annabel se snažila byt zútulnit osobními věcmi, jako třeba vlastním obrazem v obývacím pokoji, který impresionisticky zachycoval pohled na Florencii a měl Matthewovi připomínat jejich líbánky; knihami na policích; bílým povlečením s šedým lemováním, jež dovezla z New Yorku, i když manžel tvrdil, že to není nutné, ale mělo v rozích vyšité písmeno W; nebo shodnými ručníky. To vše jí pomáhalo vytvářet dojem domova. Nejprve taky všude rozestavila fotografie v rámečcích – na jedné se líbali na zadním sedadle historického taxíku, který si najali na odjezd ze svatby v Tribece. Jinde vařili kraby na pláži v Montauku, u domu, kde trávili léto před odjezdem do Evropy. Na další byla Annabel na své první vernisáži obklopená přáteli. Všechny je ale později zase uklidila. Doufala totiž, že jí pomohou překonat stesk a samotu, stal se ale pravý opak. Když se na ně dívala, cítila se nesmírně opuštěná. A tak jednou v noci, když se Matthew zase zdržel v kanceláři, vypila lahev vína a pak fotografie zabalila a schovala na nejvyšší polici v šatně.

Snažila se je nahradit novějšími výjevy z jejich života v Ženevě, ale nebylo jich mnoho. Matthew během týdne tolik cestoval, že si v pátek přál zůstat doma, odpočívat nebo maximálně zajít do tělocvičny. Občas ho služební cesta zavedla na nějaké vzrušující místo – do Madridu, Berlína nebo na jih Francie – a Annabel se směla připojit. Šlo ovšem zase hlavně o práci a manžela během těch výletů téměř neviděla. O jejich třicátých narozeninách si koupili zájezd do Benátek, Matthew ho však většinou strávil na telefonu s jakousi hysterickou klientkou, která prožívala nepřijemný rozvod. Toulala se tedy po městě sama a jediné zajímavé fotky pořídila u *gelaterie*, kterou jí doporučil kamarád Julian, a pak mezi holuby na Piazza San Marco. Několikrát si zajeli lyžovat, většinou do Zermattu, kde Swiss United spravovala chatu pro své přední bankéře. Tam ovšem Matthew často potkal své kolegy. Všichni ti zkušené lyžaři, včetně manžela, měli chuť zkoušet nejtěžší sjezdovky, lyžování mimo trasy nebo heliskiing. Annabel jim nechtěla kazit zábavu, a tak si zamluvila lekci na dětské sjezdovce nebo jen čekala s knížkou u krbu. Nic z toho nemělo smysl fotografovat.

Když do Ženevy přijeli, plánovali, že zůstanou dva roky. Jen co si vydělají. Pak se vrátí do New Yorku, koupí si byt a začnou uvažovat o rodině. Annabel tehdy bylo dvacet osm, Matthewovi třiatřicet. Měli dost času. Těšili se na dobrodružství a prodloužené prázdniny. Benátky, Praha, Paříž, Bruggy – tolik romantických míst na kratší dolet nebo dojezd vlakem. Annabel plánovala, že si zlepší znalost jazyků – její francouzština nebyla špatná, jen hodně zapoměla, a němčinu se potřebovala doučit. Matthew sliboval, že ji naučí i lyžovat, že budou

chodit na kurzy vaření nebo základy sommeliérství. A taky jíst fondue. Protože plánovali dvouletý pobyt, nehledala si Annabel práci. Získat pracovní povolení by zabralo měsíce a Matthew přece slušně vydělával. Byl raději, že zůstala doma, aby se mohli setkat vždy, když bude mít volno on. Nechtěl po ní, aby svou práci opustila natrvalo. Jen dočasně. Vše mělo být pouze dočasné.

A nemohla si jen stěžovat. Některé věci byly příjemné – luxusní bydlení, krása švýcarské přírody a někdy, když se Matthew vrátil spokojený z práce, si snadno vzpomněla, proč se do něj kdysi zamilovala. To ji pak bral na skvělé večere, byl pozorný a laskavý, snažil se ji rozesmát. Dívali se spolu na západ slunce nad Ženevským jezerem, mluvili o umění nebo o poslední přečtené knize, vzpomínali na newyorské přátele. Zapálili si svíčku na terase, pili víno a hráli Scrabble. Za takových večerů, kdy Matthew nebyl jen přítomen, ale skutečně byl s ní, měla dojem, že by Ženevu mohla milovat. Zapomínala na stesk po domově, protože ho nahrazoval klid a radost z krásy a historie onoho města.

A pak šlo také o peníze. Annabel měla mnohem víc, než si kdy jako dítě z předměstí New Yorku mohla přát. Tady jejich bankovní účty neustále nabývaly, každý měsíc o něco víc. Matthew na to byl hrdý a Annabel cítila na oplátku hrdost kvůli němu. Mít peníze se jí vlastně líbilo. Věci, na něž dřív nemohla ani pomyslet, teď nebyly problém. Takovéhle boty, například. Opuletní oběd o samotě uprostřed týdne. Kadeřnice k dispozici, kdykoli si vzpomněla. Mít dost peněz přinášelo životní lehkost, jakou nikdy nezažila. Už nestudovala cenovky a nesvíjela se při pohledu na výpis z účtu. Měli všeho víc než dost.

Peníze znamenaly také dárky. Matthew vždycky uměl obda-

rovávat, což byla jedna z věcí, které na něm milovala. A nešlo o nic extravagantního, spíše o pozornosti. Vždy o dárku přemýšlel a pamatoval si, co řekla. Každé ráno jí třeba nechával vzkazy na místě, kde je musela najít. Hráli spolu takovou hru – zda najde lístek v peněžence, u kávovaru, v přihrádce s kosmetikou nebo třeba na šlehačce v lednici. Jednou v kabelce objevila dva lístky do Metropolitní opery na představení následujícího dne. Matthew byl zrovna mimo město, ale na přiloženém vzkazu stálo *Vezmi Marcuse*, což byl kolega z galerie, který měl operu nade všechno rád. „Je to zlatý chlap,“ děkoval pak Marcus, když se to dověděl.

Teď už dostávala luxusnější dárky. Kabelku, na kterou se zadívala ve výloze, náušnice, co ji zaujaly na ženě jeho kolegy, nebo dokonce obraz, jež obdivovala na Art Basel. Šlo o menší práci Marshalla Cleveho, méně známého umělce z Maine. Annabel na obrázek tiše zírala celých deset minut. Tvořily ho modré smyčky, z nichž vyvstávala postava Brice Mardena, jejího oblíbeného umělce. Brice Marden na moři. O něco podobného se kdysi sama pokoušela ve svém ateliéru v Montauku, jen bez valného úspěchu.

„Ty sis vzpomněl?“ žasla, když Matthew obrázek přinesl, a zadržovala dech.

„Měla bys ho mít,“ odpověděl. „Máš ho ráda. To jsem ti poznal na očích, když ses na něj zadívala.“

„Neumím vysvětlit proč. Ani o tom malíři moc nevím. Jen mě k němu něco přitahuje.“

„Tak to bude láska, ne? Nějaké spojení. Jiskření, co v sobě cítíš. Jako já, když jsem poprvé uviděl tebe. Pořád to cítím, když se na tebe podívám.“

Annabel ho k sobě přitáhla. „Ano, to je láska.“

„Pamatuješ, jak jsem každé ráno chodil kolem tvojí galerie, jen abych tě zahlídnul přes sklo?“

Zasmála se. „Marcus věřil, že se zajímáš o něj.“

„Trvalo mi týdny, než jsem sebral odvalu, vešel dovnitř a oslovil tě. A nejdřív jsem si něco načel o umělcích, co jsi zastupovala. Dobré, ne?“

„Zakopl jsi o stoh katalogů u pultu a polil recepční kávou, ale jinak dobré.“

„Doufal jsem, že na tohle někdy zapomeněš.“

„Tuhle část mám nejradši. Je roztomilé vidět hezkého chlapa, jak je z něčeho nervózní.“

„Tehdy jsi mi připadala děsně nedostupná. Asi kvůli krátkým vlasům, černému oblečení a tetování na zápěstí pod těmi náramky, cos nosila. Bože, ale tak sexy.“

„A teď už ne? Tak moment, panáčku.“

„Jsi čím dál přitažlivější.“

„Chybí ti snad ty krátké vlasy?“

Matthew se na ni zkoumavě zadíval. „Někdy,“ usmál se pak. „Ale tohle je taky dobré, elegantní lokny. Sluší ti to.“

Pak ji políbil, ale odtáhl se rychleji, než jí bylo milé. „Tenhle obrázek bys měla prostě mít,“ dodal vážněji. „Já přece vím, čeho všeho ses kvůli mně musela vzdát a že ti chybí všechno to umění kolem. Tu práci jsem vlastně vzal i proto, abych ti mohl ty obrazy kupovat. Abys mohla vlastnit věci, co tě oslovily. Mít něco jako domácí galerii.“

Annabel se zarazila. Na tom, co řekl, se jí něco nezdálo. Milovala svou práci v galerii, ale vlastnit obrazy nebylo totéž jako práce.

„To je pozorné, vážně, ale já to všechno nemusím mít doma. Doufám, že to nestálo příliš mnoho.“

„Ani ne,“ řekl, ale měla pocit, že zalhal. „Nejvíc stál možná ten rám. Pamatuj na to, kdyby se se mnou něco stalo...“

„Neříkej takové věci.“

„Jen chci, abys to věděla. Ten rám je hodně cenný, OK?“

„Je výjimečně pěkný,“ reagovala, protože to byla pravda. Dobré rámy uměla ocenit. Tenhle byl z těžkého dřeva, ozdobený stříbrnými lístky. Moderní i rustikální zároveň, a ještě zvýrazňoval modrošedý tón obrázku. Přejela dlaní po jeho hraně. „Pojďme to pověsit nad postel,“ dodala něžněji. „Třeba se nám vždycky, když půjdeme spát, bude zdát o lásce.“

Ten obraz předznamenal začátek jejich druhého roku v Ženevě. Annabel ale přešla výročí bez povšimnutí. Poslední týdny uvažovala dokonce o tom, jestli to neměl být jakýsi úplatek. Matthew se totiž rozhodl v cizině zůstat, tvrdil, že potřebuje víc času. Na co, to příliš nechápala. Peněz už měli dost. Ne tolik, aby už nikdy nemuseli pracovat nebo aby si mohli dovolit dům v Montauku, o němž často mluvili – ten s terasami kolem dokola a stodolou přeměněnou na ateliér. Ale měli víc, než si kdy představovali. Tak nač víc času? A kdy to bude stačit?

Namlouvala si, že nějakou dobu v Ženevě ještě vydrží; domov byl přece tam, kde Matthew. Pravdou ale bylo, že se její názor změnil. Cítila, že to město nikdy nebude skutečným domovem, nudila se a začala být apatická. Chyběla jí práce. Toužila po dětech. Chtěla zpět svůj život. Jak dlouho měla ještě trvat tahle odkládaná realita? Jak brzy se z toho zblázní?

Aby zabila čas, než se Matthew vrátí, předstírala, že se ve slábnoucím odpoledním světle začetla do románu. Šlo o jakýsi thriller, kde manželka zmizí během cesty z práce, příběh, jaký už četla stokrát, s krasavicí na obálce, který se nezdál příliš přesvědčivý. Klouzala očima po slovech, ale zapomínala jména hlavních postav a pohledem často zalétla k telefonu. Proč Matthew nezavola? To se mu nepodobalo. Jestli se ještě opozdí, bude muset na večírek ke Klauserovým sama. Tam se nikdy necítila dobře, už kvůli škrobeným číšníkům a chladným známým rodiny, lidí často o dost starších. Matthew to věděl a nenutil by ji tam chodit samotnou. „Kdyby nešlo o mého šéfa...“ říkával často s omluvným úsměvem, ale větu nedokončil. Jonas Klauser nebyl totiž pouze jeho nadřízený, ale ředitel celé Swiss United, největší banky ve Švýcarsku. A taky Matthewův kmotr. To díky němu se ocitli ve Švýcarsku, a dokud pro něj Matt pracoval, museli se Wernerovi chovat co nejzdvořileji. „Je to jen byznys,“ dodával někdy. Jenže všechno kolem Matthewa se už točilo pouze kolem byznysu.

Z kostela se ozval zvon a Annabel odložila knihu. Ženská postava už byla deset dní nezvěstná, ale nějak na tom nezáleželo. Ani si nezaložila stránku. Žádnou knihu vlastně už dlouho nedočetla. Balkony v sousedství zely prázdnotou. Pro většinu lidí bylo na sezení venku příliš zima i s ohřívadly u nohou. Annabel chlad nevadil. Měla pocit, že ji probouzí a udržuje vzhůru. Do očí jí náhle zavanul vítr, až jí zaslzely, a z potměného nebe se začal snášet sníh. Večírek právě začínal. Pokud se špatně domluvili a měli se tam s Mattem sejít, bude to jejímu manželovi trapné. Annabel ho nerada ztrapňovala. Její nedochvilnost se nejspíš zdála okouzující

ve Státech, kdy měla bohémskou příchut' u umělkyně z mokré čtvrti, ve srovnání s dámičkami z vyšší společnosti, s nimiž chodil dřív. Marné blondýny, tak jim říkala, podle vyhublých postav z *Ohňostroje marnosti*. Všechny ty Lindsey, Bitsy a Kicky. Dívky s příjmením na místě křestních jmen: Lennox, Merrill, Kennedy, co se od malička učily psát poděkování na ozdobné kartičky a na schůzky chodit ležérně pozdě. Ne však roztržitě pozdě, jak se to stávalo Annabel. Tady v Ženevě Matthewa její nedochvilnost rozčilovala, zvláště pokud byl přítomen někdo z banky. Neměla přece důvod chodit pozdě – nepracovala, nestarala se o děti, neměla přátele, tedy kromě Juliana. Proč to tedy riskovat? A tak si opět nazula podpatky.

Klauserovi bydleli v Colongny, severovýchodní části města s vinutými silnicemi a otevřenou krajinou. Drželi si i byt v centru pro případ, že Jonas musel pracovat do noci (a nejspíš také kvůli milence, druhořadé francouzské herečce, kterou potkal v Cannes a s níž se nestydatě ukazoval, když jeho žena odjela někam s koňmi nebo nakupovat na módní přehlídce), ale večírky tam nepořádali. Proč taky, když pozemky u jejich domu – nebo spíš zámku – nabízely možnosti jako devítijamkové golfové hřiště, tenisový kurt, bazén a garáž pro deset vozů z Jonasovy sbírky aut? Dům zaplnili uměleckými díly, která se však Annabel zdála příliš nápadná a rozeznatelná, asi jako když bohatému sběrateli bez vkusu radí mazaný kunsthistorik – všechno hlavně neuvěřitelně a nechutně drahé. Byla to však působivější kolekce než ty, jež znala z nejlepších newyorských galerií. V každé místnosti měl Klauser alespoň jedno významné dílo: Damiena Hirsta, Jaspéra Johnse nebo Boterovu ošklivou plastiku obézní

ženy na pohovce uprostřed obývacího pokoje. „To už si mohli rovnou vytapetovat penězi,“ prohodila Annabel po první návštěvě. „Musejí být neuvěřitelně zazobaní, když dali dohromady takovou sbírku.“

Víc než umění na ni u Klauserů dělal dojem neuvěřitelný výhled z oken na Alpy a vrchol Mont Blancu. Navštívila jejich dům už mnohokrát a ty zasněžené kopce v pozadí v ní vždy znovu probouzely tichý úžas. Jako by se dívala na pohlednici nebo pohádkový film. Nemohla uvěřit, že je ten výjev skutečný. Tak neuvěřitelně modré nebe, třpytivý sníh a linie hor přesně vykreslená, jako by šlo o digitálně upravený obrázek. Vše kolem Klauserových tak působilo. A paní Elsa nejvíc. Ráda tvrdila, že je potomkem nějakého nižšího rakouského šlechtice, snad vikomta, markýze nebo něco podobně směšného. Annabel měla podezření, že si to vymýšlí jako součást pečlivě připraveného rodokmenu nutného pro život s člověkem jako Jonas. K jejím přebujelým nadržům, peroxidově bílým vlasům a podivnému, neurčitému přízvuku se to nějak nehodilo. Nosila sice ty správné šaty – značek Loro Piana, Chanel a Brunello Cucinelli – ale kožené kalhoty jí byly vždy trochu těsné, sukně krátké a výstřihy hluboké na tak urozenou ženu. Nadto se celoročně, tedy i v létě, obalovala kožešinami. „Vypadá jak postava ze *Hry o trůny*,“ žertoval Matthew, když se jednou víc napil. Na tom ale stejně nezáleželo. Klauserovi patřili k honoraci jiného druhu a ve světě skrytých bankovních kont a peněžních toků byl Jonas králem.

Ten se na rozdíl od své ženy choval jako pravý aristokrat. Pamatoval si jména všech dětí, rodičů, manželek i milenek svých kolegů, i kdyby je potkal pouze jednou a dávno na nějaké party, kde patřili k posledním z posledních. Dokázal

se dlouze bavít o umění, víně, parasailingu či filatelii nebo o čemkoli jiném, a to ještě v pěti jazycích. Je to skutečný bankéř džentlmen, říkával o něm Matthew, protože pro Jonase neměl nic než upřímný obdiv. První týden jejich pobytu v Ženevě uspořádali Klauserovi pro Matthewa s Annabel uvítací večírek v galerii Skopia, propagující švýcarské umělce. Jonas Annabel nabídl rámě a představil ji skupině místních kurátorů, galeristů a umělců. Přál si, aby se v novém prostředí cítila vítaná. Matthewa bral jako člena rodiny, což se vztahovalo i na ni. Tvrdil, že se na něj může obrátit se vším, co by jí pomohlo se v Ženevě zabydlet.

Annabel zavolala Armandovi, svému řidiči, a v rychlosti napsala vzkaz na ubrousek, který nechala v hale, kde na něj Matthew musel narazit. Schovával si je, všechny ty lístky, i jejich útržky, vzkazy psané na účtenkách, ubrouscích nebo vstupenkách, jež Annabel našla na dně kabelky. Přišla na to krátce po svatbě a stále jí to připadalo neskutečně romantické. Začala si proto lépe hlídat rukopis a někdy přidala i drobnou kresbu, aby manžela rozesmála. Během let se pocvičila i v kreslení rozpuštěných figurek.

Dneska obrázek nepřidala. Podepsala se jen X, A. Nebylo to jako láskyplné *Miluju tě, A.*, což někdy dodávala, ale přece jen vřelejší než jednoduché *A. Ať má na dnešek radši pořádnou výmluvu*, pomyslela si. *Hlavně ať není se Zoe.*

Když pak otevřela dveře bytu, zalapala prudce po dechu. Na chodbě stáli dva cizí muži. Pod kabáty měli obleky, jeden s kufříkem v ruce, a tvářili se velmi vážně. Měli chladem zarudlé obličejce a ve vlasech zbytky sněhu.

„Annabel Wernerová?“ zeptal se ten s aktovkou a W přitom vyslovil s německým přízvukem. Tmavé oči za brýlemi s průhlednými obroučkami se mu leskly.

„Ano?“

„Nechtěli jsme vás vylekat.“

Sáhl do náprsní kapsy kabátu a vytáhl odznak. Přidržel jí ho před očima a totéž udělal jeho partner.

„Jmenuju se Konrad Bloch, jsme od Fedpolu. Tohle je kolega Phillip Vogel. Můžeme dál? Chceme s vámi probrat něco osobního.“

Než stihla odpovědět, zazvonil jí telefon.

„Musím to vzít, promiňte na moment.“

Bloch přikývl, ale nehnul se z místa. Cítila, jak ji upřeně sleduje, když v kabelce šátrala po telefonu.

Nebyl to Matthew.

„Ano, Armande? Už jsem na cestě ven. Počkej chvílku...“ Zakryla telefon dlaní. „To je řidič, právě jsem odcházela. Možná byste se mohli stavit jindy...?“

„Paní Wernerová, tohle je naléhavé. Raději to auto odvozejte.“

Zavedla je do bytu a naznačila, aby se posadili. Napadlo ji, že jim nabídne vodu nebo kávu, ale neudělala to. Přála si, aby zase rychle odešli. Venku se setmělo a na parapetech se vršil nový sníh. Cesta do Cologny bude trvat déle. Muži si svlékli kabáty, Annabel si svůj nechala a usedla na okraj pohovky. Bylo tam na kožešinu ale příliš teplo a jí se začínala točit hlava.

„Paní Wernerová,“ promluvil Bloch. „Letadlo z Londýna,

kde byl i váš manžel, nepřistálo podle plánu. Podle všeho ztroskotalo nad Alpami.“

Annabel na něj nepřítomně zírala.

„Pátrají po něm v Bauges Mountains, jižně od Chambéry. Práci záchranářů ale ztěžuje sněhová bouře. Vrak letadla byl podle všeho spatřen na vrcholu Mont Trélod.“

Annabel se zamračila a snažila se ty informace zpracovat.

„To ne,“ ozvala se po delší odmlce a zavřela hlavou. „To není možné. Manžel jel služebně do Curychu. Došlo k nějakému omylu.“

„Je váš muž Matthew Steven Werner?“

„Ano.“

„Zaměstnanec Swiss United Bank?“

Večerní ticho prořízl zvuk sirény. Annabel počkala, až dozní. Houkání sanitek ji tu stále znervózňovalo. Byl to jiný zvuk, než znala z New Yorku, nejen hlasitý, ale zoufale pronikavý, jako psí vytí nebo volání o pomoc.

„Ano, tam pracuje.“

„Byl hlášen jako spolucestující na palubě soukromého letounu, který startoval dnes ráno z Northoltského letiště v Londýně. Na Genève Aéroport měl přistát v 8.20. Druhým pasažérem byla žena jménem Fatima Amirová. To letadlo patřilo jí.“

Annabel zakroutila hlavou. O žádné Fatimě nikdy neslyšela.

„To není možné,“ odpověděla. „Matthew byl v Curychu na schůzi bankovní rady, co se koná každého čtvrt roku. Včera večer jsem s ním mluvila.“

Když to vyslovila, uvědomila si, že to není pravda. Volali si už před dvěma dny a to byl Matthew ještě v kanceláři. Chystal

se na nějakou schůzku a pak na vlak do Curychu, to jí aspoň řekl. Taky že se vrátí včas kvůli party u Klausů. Měl naspěch a odpovídal stručně, až úsečně. V pozadí slyšela nějaké hlasy a cítila, že jí nevěnuje plnou pozornost. Vyhnul se odpovědi na otázku, jestli zavolá později, což ji rozladilo. Odsekla, že už ho doma skoro nevidí. Na to zareagoval, že ho to mrzí a že by nikde nebyl radši než s ní. Slíbil, že brzy dorazí, že se přece vždycky vrátí. Chtěl dokonce, aby to zopakovala: *Ty víš, že se za tebou vždycky vrátím, ne? Jak jen to bude možné. Řekni, že to víš.*

Ano, jistě, vím to, řekla. Tím jí aspoň na chvílku utěšil. Pak už se jí ale neozval.

Annabel nic z toho Blochovi neřekla. Byla si totiž naprosto jistá, že se nespletla a Matthew odjel do Curychu, nikoli do Londýna. Měl sice i špatné vlastnosti, ale nečestně se ještě nezachoval. Náhle měla potřebu ho chránit. Nechtěla, aby si ti policajti myslili, že jde o typického byznysmena, který se své ženě neozve, jakmile odjede z města. Jako američtí bankéři, co stojí jen o zisk a rodina je příliš nezajímá. Matthew takový nebyl.

„Asi došlo k nedorozumění, paní Wernerová, nebo k náhlé změně plánu. Je mi to moc líto,“ prohlásil Bloch s konečnou platností, jako by se nikdy nemýlil. Annabel se zadívala na jeho kolegu. I ten ji pozoroval se stejným soucitem. Začalo jí docházet, co se vlastně děje. Ti muži jí přišli sdělit, že je Matthew mrtvý.

„To musí být omyl,“ vypravila ze sebe ztěžka. Hrdlo se jí stahovalo tak, že už se nemohla ani volně nadechnout. „Mohli jste se přece zmýlit.“

„Paní Wernerová, pravděpodobnost, že by někdo přežil

takovou leteckou nehodu, je velmi malá. V tomto případě to lze přímo vyloučit. Je nám jasné, jak je to pro vás těžké. Pokud bychom mohli někomu zavolat...? Třeba někomu z rodiny?“

„Matthew je moje rodina. Nikoho jiného nemám.“

Později si Annabel nemohla vzpomenout, co přesně následovalo, kromě toho, že se svezla na kolena a začala kvílet.

MARINA

Ošálit Granta se zdálo až překvapivě snadné. Marina pocítila záchvěv provinilosti, že mu zalhala – přece jen si ho měla brát – ale jen letmý. Vždyť se *opravdu* jde proběhnout. Jen se přitom na půl cesty sejde s Duncanovým informátorem. Když si zavazovala tenisky, srdce se jí rozbušilo vzrušením. Z jejího pohledu se nic nemohlo rovnat adrenalinu při sledování nějakého sólokapra.

Pozdní listopadový vzduch ji štípal do tváří, když přešla na druhou stranu rue de Rivoli. Dech se jí srážel před obličejem a slunce mezi stromy teprve vycházelo. Zalitovala, že si nevezala čepici a běžeckou flísovou bundu. Jogging tu ale neměla v plánu. Čekala, že budou jen popíjet víno a jíst rozmanité sýry. A přesto tu zase pracovala a běhala.

Přidala tedy téměř do sprintu, aby se zahřála. Obyčejně si pouštěla hudbu do sluchátek, dnes se ale potřebovala plně soustředit. Předání mělo proběhnout co nejrychleji, aby nevbudilo pozornost kolemjdoucích. I v tuto brzku hodinu se v Tuileriích pohybovalo pár lidí. Napravo starší dáma venčila psy. Pak jí do cesty vešel muž v dlouhém kabátu se

šedým šátkem na krku, jako by ve spěchu nemohl počkat, až přeběhne. U brány se líbal párek teenagerů a ke vchodu do Louvru se blížil muž z ochranky.

Poblíž muzea L'Orangerie se jí srdce prudce rozbušilo, protože uviděla muže v černé bundě a běžeckých botách, jak bylo domluveno. Právě si protahoval stehenní svaly. Byl vyšší, než čekala, a v dobré kondici. Mohlo mu být ke čtyřiceti a působil také jako zdatný běžec. Marina tušila, že o něm nic víc nezjistí. Bylo možné, že ani nejde o skutečný Duncanův zdroj, ale o nějakého poslíčka nebo prostředníka. Sám informátor se snažil zachovat maximální bezpečnostní opatření ohledně zmíněných dat, což vzbuzovalo důvěru i naději, že nemusí jít o podvrh. Za devět let v oboru uměla Marina spolehlivost zdroje rozeznat. Instinktivně vytušila, jestli má dotyčný skryté úmysly a snaží se prodat falešnou informaci. Tady se všechno zdálo v pořádku. Podle Duncana si ten člověk ani neřekl o peníze. Trval jen na osobním předání důkazu. Komunikoval prostřednictvím kódovaných zpráv, choval se opatrně a nedůvěřivě. Navíc dělal narážky na další informace, kromě těch o Mortym Reissovi, které slíbil předat později, pokud by projeví zájem. Zatím to znělo dobře. Tenhle zdroj se jevil jako pravý a nefalšovaný.

Muž se otočil a zadíval se jí do očí. Marina zpomalila, došla k němu a zastavila se. Pak si přitáhla kotník ke stehnu, jako kdyby se také protahovala. Přitom se oba rozhlíželi, zda je nikdo nepozoruje.

„Marina?“ promluvil jako první s neurčitým přízvukem.

„A vy jste Mark.“ To bylo jméno zmíněné v SMS.

Přikývl. „Něco pro vás mám,“ zašeptal. „Jak dlouho budete v Paříži?“

„Ještě tři dny. Vy?“

„O něco déle. Kdybyste měla problémy, zastihnete mě na čísle, co je na zadní straně.“ Vytáhl z kapsy vizitku a ohlédl se přes rameno. Sevřela ruku kolem kartičky a ucítila pod ní malý USB disk.

Obojí zastrčila do zapínací kapsy běžeckých kalhot.

„Asi budeme potřebovat heslo.“

„Externí heslo je jméno vaší matky za svobodna a jednička: russell1. Malá písmena.“

„Odkud znáte rodné jméno mé matky?“

„Kdyby vás na letišti zadrželi, odmítněte heslo prozradit, že jde jen o osobní fotky a tak. Kdyby vás donutili, nevádí. To podstatné je pod fotkami ve skryté sekci hard disku. Heslo k té části má osmačtyřicet znaků. Už pro vaši bezpečnost ho pošlu později Sanderovi v zakódované zprávě. Tak se ty informace nedostanou ani k americké celní správě, ani k nikomu jinému, i kdybyste chtěla.“

„Jistě,“ Marina se snažila zůstat klidná, přestože se jí z toho točila hlava. Ještě ji nenapadlo, že by ji mohli zadržet nebo že by vláda po takových informacích pátrala. „A co je tam za fotky? Kdyby se někdo ptal.“

„Obvyklé obrázky Paříže, jaké si člověk pořizuje na dovolené.“

Přikývla. „To je celé?“

„Spíš jen začátek. Jen nepatrná špička ledovce. O tyhle údaje ale Duncan Sander stál nejmíc. Pochopil jsem, že po Reissovi už nějakou dobu pátrá.“

„To ano. Vy jste ale ochotný poskytnout nám víc..“

„Jo. Dost na to, aby měl tým žurnalistů co dělat celé měsíce, ne-li roky. Sandera zajímal Reiss, existuje ale mnoho dalších.“

Marina pootevřela ústa. Měla tolik otázek, že ani nevěděla, kde začít.

„Tušíte vůbec, kolik peněz na těch tajných kontech leží, slečno Tourneauová?“

„Počítám že desítky miliard.“

„Třicet dva bilionů. Víc, než tvoří HDP Spojených států a Japonska dohromady.“

„Ježíšikriste.“

„To je celý offshore svět, slečno. Špinavé prachy na tajných kontech ve vlastnictví některých velmi mocných a nebezpečných lidí. Představte si, že byste mohla sledovat pohyby na jejich účtech, transakce, sítě kontaktů. Mluvím o kartelových bossech, teroristech, světových lídrech. Ale i o lidech, které můžete znát, chodila jste s nimi do školy nebo bydleli přes ulici. A taky o Mortym Reissovi, jistě, který je naživu, v pohodě a užívá si svých sedmdesáti milionů dolarů ulitých ve Swiss United.“

„A vy máte tahle data? Bankovní výpisy a e-maily? Hmatatelné důkazy, že ty prachy existují a komu patří?“

Mark kývl směrem k její kapse. „Vy už taky. Svět by to měl vědět...“

Zaslechli hlasy a otočili se. Blížil se k nim pár běžců, co spolu klábosili francouzsky.

„Měl bych jít.“

Marina přikývla. „Předám to Duncanovi, hned jak se vrátím do Států. Předpokládám, že s ním zůstanete ve spojení.“

Markovy tmavé oči přelétly ze strany na stranu. „Slečno Tourneauová,“ zašeptal, „měla byste si uvědomit, že několik lidí riskovalo život, aby k vám ty informace dostali. Nikomu se o tom nezmiňujte a nikomu nevěřte. Já vám musím věřit,

protože mě o to Duncan požádal, a taky nás tlačí čas. Čím dřív se ty informace zveřejní, tím líp. Všichni se pak budeme cítit bezpečněji.“

„Nezklameme vás. Je to naše práce. Nám věřit můžete.“

„Sázíme na to naše životy.“ Pak kývl na rozloučenou a Marina se dívala, jak mizí mezi stromy. Pak se obrátila a běžela zpět do hotelu.

Grant byl ještě v posteli, když se vrátila do pokoje. Husté hnědé vlasy měl rozčuchané a brýle na nose trochu nakřivo. Na stolku vedle něj stála konvice s kávou a na dece měl rozložené *New York Times*. Když vešla, nezvedl k ní oči, a tak ho mohla chvíli tiše pozorovat a obdivovat. Její snoubenec zůstal i po šesti letech, co odešel z námořnictva, štíhlý a svalnatý. Řasy se mu jemně chvěly, výrazné husté obočí vraštil jako v hlubokém zamyšlení. Vlasy už si nechával víc odrůstat než těch prvních pár let po vojenské službě, ale stále je měl rád kratší kolem uší. Každý měsíc si skočil k holiči na rohu ulice a Marina se mu ostříhanými vlasy ráda probírala. Jeho praktičnost považovala za sexy vlastnost, a že si vůbec nevšímal toho, jak dobře vypadá, ho dělalo ještě přitažlivějším. Byl přitom tak pohledný, že se za ním ženy na ulici otáčely, i když to většínou nebral na vědomí. Marina ho na rande pozvala jako první. A hned dvakrát. Poprvé totiž odmítl, na což si často vzpomněla, aby ho poškádlila.

„Jednou mě odmítl, a když jsem ho po šesti letech zahlédla znova ve Starbucks, pozvala jsem ho rovnou na rande. To už bych se odmítnout nenechala,“ prohlásila Marina na jejich zasnubním večírku a přátelé nadšeně zatleskali. „Zašla jsem

prostě za ním a představila se. Dobře se na mě pamatoval a ještě ten týden jsme měli první rande. A když mi pak přidržel dveře taxíku, věděla jsem, že je to on. Takového džentlmena jsem si nemohla nechat utéct.“

Byla to hezká historka, kterou se chystali vyprávět víckrát během společného života. Marina už ale věděla, že kdyby měl Grant čas i napoprvé, asi by vše dopadlo jinak. Tehdy byla příliš mladá, k tomu reportérka toužící poznat hlavně život manhattanské smetánky. Grant se měl jako příslušník zvláštních jednotek námořnictva brzy vrátit do Fallúdze. I když to mezi nimi hned zajiskřilo, vztah by nevydržel kvůli vzdálenosti a rozdílům v jejich tehdejších způsobu života. Marina taky potřebovala čas, aby dospěla. Při druhém setkání už byla dostatečně zralá, aby dokázala rozeznat skutečné kvality.

Už poněkolkáté si uvědomila, jaké má štěstí, že smí vedle takového muže usínat a ráno se probouzet. Pocítila záchvěv lítosti, že od něj odešla, byť jen na hodinku.

„Dobré ráno, můj budoucí manželi,“ usmála se tomu slovu a instinktivně se natáhla pro prsten odložený na nočním stolku. Byl to masivní hranatý pětikarátový briliant zasazený mezi safíry. Úchvatný šperk, jaký vždycky chtěla mít, ale teď, když se to stalo, jí chvílemi naháněl strach. Neuměla si představit, že by ho nosila v metru cestou do práce, na schůzky s informátory nebo jen tak do kanceláře *Press*. Téměř každé ráno ho tedy nechávala v misce na nočním stolku. Věděla, že to Granta mrzí, ale zdálo se, že také chápe, že nechce riskovat ztrátu něčeho tak drahého a nenahraditelného. Až se vezmou a dá v práci výpověď, bude ho nosit neustále. To mu slíbila.

„Jak dlouho už jsi vzhůru?“ zeptala se.

Když zvedl hlavu, přestala se usmívat.

„Co se děje?“

Grant zavrtěl hlavou a beze slova jí podal noviny. Byly otevřené v sekci Metro. Marina přelétla očima stránku.

„Z *penthousu do Bílého domu*.“ Zadívala se na podobiznu jeho otce a pak v rychlosti přečetla článek. Vyzníval neutrálně a jen zlehka se otřel o možnost spojení Ellisovy rodiny s financemi Středního východu.

„To není tak zlé,“ řekla pak. „A otci to tady sluší. Vypadá skoro jako ty, jen má miň vlasů.“

„Ne, to nemyslím.“ Grant jí vzal noviny a otočil stránku. „Tady,“ ukázal na jiný článek. „Byl to můj spolužák z vysoké. Matthew Werner. Třicet pět roků.“

Marina si zprávu přečetla. „Hm, smutné. Byl ženatý?“

„Ano. Dokonce jsi ji potkala.“

„Nevzpomínám si.“

„Na večírku ve Whitney. Pracovala v galerii v Chelsea.“

Marina si tu ženu hned vybavila. V místnosti plné krasavic Annabel Wernerová vynikala. Nebyla až tak krásná, jako spíš výjimečná. Měla na sobě cosi avantgardního, bílého a asymetrického, co si mohl dovolit obléknout málokdo, a z její tváře vyzařoval zvláštní klid. Její klukovský účes zvýrazňoval vysoké lícní kosti a jasné modré oči působily velmi inteligentně. Marině se hned zalíbila. Dokonce spolu prohodily pár slov, zatímco jejich muži probírali své spolužáky. O několik měsíců později se doslechla, že se Wernerovi stěhují do Evropy, což ji zamrzelo. Neexistovalo totiž mnoho žen, s nimiž by se hned chtěla přátelit, Annabel však byla jednou z nich.

„Byl to dobrý chlap. Oblíbený. Pak vzal práci pro Swiss

United a pro...“ Grant mluvil dál, ale Marina přestala poslouchat. Oči jí padly na krátký článek v dolní části téže stránky, pod zprávou o Wernerovi.

„*Známý novinář nalezen mrtvý v domě v Connecticutu,*“ četla nahlas.

Pod titulkem byla fotografie malebného koloniálního domu s černými okenicemi a zasněženými parapety. Z otevřených dveří vycházel sanitář a vezl na vozíku tělo. Veranda byla zajištěná policejní páskou. V okně Marina zahlédla povědomé starožitné hodiny.

„Ach bože,“ vyrazila ze sebe.

Ten dům znala. Před měsícem tam byla na návštěvě.

„Co je stalo?“

„To je Duncan. Duncan Sander je po smrti.“

ANNABEL

Celých osmačtyřicet hodin se Annabel držela naděje, že se Matthew najde živý. Když právě netelefonovala s pracovníky letiště, záchranáři nebo agenty Blochem a Vogelem, horečně pátrala ve statistikách havárií soukromých letadel. Narazila na novinový článek o Gulfstreamu, který se zřítil za bouřky v kanadských Rockies. Tři z pasažérů to přežili. Našli je po třiceti hodinách od nehody, několik mil od místa, kam dopadl trup letadla. Zraněné, hladové, ale živé. Zapamatovala si jejich jména: Paul Gagnon, John Leblanc, Alec Roy. V noci, když do sebe obrátila koktejl z léků na uklidnění, si ta jména opakovala jako mantru. Přeživší dodávali naději.

Našla i jinou zprávu o holandském G450, co skončil v Alpách před rokem také za sněhové vánice. Tam ale nikdo nepřežil. A téměř nic se ani nenašlo. Jen černá skříňka a pár úlomků trupu a křídla. Annabel četla dál a dál, až to konečně vzdala a vymazala historii hledání.

Jméno Fatima Amirová si samozřejmě vyhledala už předtím. Jak jinak? Matthew zemřel spolu s ní na palubě jejího letadla.

Byl se ženou, o níž neslyšela nikdy předtím, než na její dveře zakleпали policejní agenti.

Na internetu toho ale o ní bylo podezřele málo. Některé články zmiňovaly, že se vyhýbá publicitě, a jeden z *Financial Times* z poslední doby ji označoval za „tajemnou finanční expertku“. Annabel vlastně těšilo, že není co o té ženské číst, protože byla podle všeho nesmírně bohatá, úspěšná, vzdělaná a krásná. Probírat se jejími fotografiemi jí jen ubližovalo, nic to neřešilo a hned opět propadala zoufalství.

Potom se objevil Bloch a oznámil jí, že se na vrcholku Mont Trélod našla černá skříňka. Podle záznamů u letounu selhala ochrana před námrazou, což způsobilo, že se na křídlech hromadil led, aniž o tom pilot věděl. Prý celkem běžný problém u soukromých letadel, dodal, jako by mluvil o nedostacích v designu, nefunkčním sklápění sedadel nebo křivém stolku.

„Šlo o nehodu,“ uzavřel. „O tragickou nehodu.“

„Jste si jistý? Nikoho nenapadlo, že by to mohl být...“ Annabel se odmlčela.

Reportér BBC nahlas spekuloval o možném teroristickém útoku ve vztahu k Fatimě Amirové a pilotovi jménem Omar Khoury. Annabel sice hned televizi vypnula, aby o tom nemusela přemýšlet, podezření se už ale vloudilo. Nerada si to přiznávala, ale oba ti lidé byli přece jen z Blízkého východu.

„Terorismus?“

„Ano.“

„I to bylo nutné zvážit, vzhledem k dnešnímu politickému klimatu, zvláště když to zasáhlo rodinu Amirů, ale tato teorie se zatím nepotvrdila. Černé skříňky obsahují poměrně dost

informací, paní Wernerová. Všechny údaje i hlasové záznamy z pilotní kabiny naznačují, že selhaly přístroje.“

„Rodina Amirů jste řekl?“

„Fatima Amirová. Majitelka letadla. To byla druhá cestující.“

„To vím,“ odsekla Annabel. Zlobilo ji, že o té ženě mluví v minulém čase, jako by předpokládal, že je mrtvá, ale neměla sílu se hádat. „Ale nikdy dřív jsem o ní neslyšela.“

Zarazila se a pohlédla na Juliana, který ji teď chodil denně navštěvovat. Byl první člověk, jemuž zavolala, když Bloch s Vogelem opustili její byt. Jediný člověk. Pochopila, že jde o jediného přítele z Ženevy, jemuž na nich skutečně záleží.

Stejně jako Matthew i Julian White vystudoval obor daňové právo. Do Švýcarska přijel o sedm let dřív ze stejného důvodu jako Matthew – vydělat si. Z Londýna kdysi odjížděl jako přepracovaný, špatně placený zaměstnanec daňového úřadu HMRC, britského ekvivalentu IRS. Tady v Ženevě se stal soukromým bankéřem s naditou peněženkou a spoustou kontaktů.

Při prvním setkání se Annabel dost protivil. Zdál se nabubřelý, extravagantní a všechno další, z čeho měla strach, že postihne i Matthewa po delší době v soukromém bankovním sektoru. Asi za čtvrt roku doprovázela Annabel Matta na služební cestě do Curychu. Matthew obíhal mítinky, a tak se svezla vlakem do Muzea Oskara Reinharta v soukromé vile, kde měli jednu z nejpůsobivějších sbírek francouzského umění 19. století. Tak ostatně trávila většinu volného času ve Švýcarsku – obcházela sama muzea a galerie a studovala obrazy. Namlouvala si, že to není o moc jiné než v New Yorku, jen za to teď není placená.

Když vyšla z nádražní haly Winterthur, dalo se do deště. Annabel si sedla na lavičku, zavázala si pevněji boty a připravila se na nepříjemnou procházku k muzeu. Neměla deštník ani nepromokavou bundu. Náhle déšť ustal, a tak zvedla hlavu. Stál nad ní Julian s deštníkem s logem Swiss United.

„Mám dojem, že jdeme stejným směrem,“ oslovil ji. „Mohl bych se k vám připojit?“

„Neměl byste být na shromáždění? Myslela jsem, že je to celofiremní záležitost.“

„To je,“ usmál se. „Proto si taky nevšimnou, že se někdo ulejšvá.“

„A rozhodl jste se strávit volný den s Renoirem a Cézanem místo s... Promiňte, nevzpomínám si, jak se jmenovala ta slečna, co jste nám naposled představil.“ Annabel věděla, že je drzá, ale nemohla si pomoci. Naposled potkali Juliana v restauraci se sotva zletilou dívkou v neuvěřitelně krátkých šatech.

Juliana otázka nijak neznepokojila. „Natasha? Moc chytrá holka. Ta mi dala kopačky téměř okamžitě.“

„Tak to zní rozumně.“

„Já jsem spíš takový Daumier, pokud jde o smysl pro humor. Znáte ho? O tom bych vám mohl dost vyprávět.“

„Ale ano!“ vydechla překvapeně. „O Daumierovi jsem psala závěrečnou práci na Yale.“

„Pak toho budete vědět jen o něco míň než já. Pojdte. Budeme jeden druhému přednášet.“ Julian jí nabídl rámě. Annabel se ho tedy chytila a ihned se k němu i přitiskla, protože zahřmělo a blýsklo přímo nad jejich hlavami.

Než dorazili zpět do Curychu, stali se z nich přátelé. Julian očividně vycítil, jak je osamělá, a začal ji zvat na verni-

sáže. Představil ji některým umělcům, sběratelům a kurátorům a pobízel ji, aby si našla práci. Měl kontakty na klienty, kteří prý stojí o umělecké poradce, i přátele v aukčních síních, kde by s radostí přijali zkušenou znalkyni. Matthewovi nijak nevadilo, že Annabel tráví s Julianem tolik volného času. Měl radost, že se v Ženevě přece jen zabydluje, a jejich vztahem si nepřipadal nijak ohrožený. Kéž by Annabel mohla totéž říct sama o sobě. V New Yorku ji nenapadlo žárlit, nebo na to neměla čas. V Ženevě měla času až příliš. A Matthew byl neustále pryč – v práci i obědval, cestoval za klienty a všude s sebou bral svou krásnou francouzskou asistentku Zoe. Annabel pak o samotě trápily nehezské představy nebo noční můry o tom, jak ji Matthew podvádí a opouští. S Julianem aspoň přicházela na jiné myšlenky. S ním se zas cítila sama sebou, tedy jako lidská bytost, jež má nějaké zájmy a přátele, a není jen neurčitá osoba mimo domov či bankéřova žena.

Julian si odkašlal. Postával u okna s rukama v kapsách a vypadal vyčerpaně. Pod světlemodrýma očima měl temné kruhy a na čele hlubší vrásky. Prořídlé světlé vlasy, obyčejně hladce sčesané dozadu, se zdály rozčuchané. Annabel si uvědomila, že se už druhý den nepřevlékl. Šel se vůbec domů vyspat? Nemohla si vzpomenout, poslední dny jí splývaly. Sama spala jen po chvilkách, hodinku tu, hodinku tam, bez valného povědomí o denní době. Pilulky, co jí Julian přinesl, příliš nepomáhaly. Zapíjela je vínem a doufala, že ji to utlumí. V kostech jako by se jí usadila nesmírná únava. Co ji udržovalo vzhůru, byl jen elektrizující strach a úzkost, jež nutily její mozek a nervy pracovat přesčas.

Julian se chystal něco říct. Poznala to podle toho, jak našpulil rty, jako by se bránil vyslovit něco, co by nechtěla slyšet.

„Kdo je to, Juliane?“ pobídla ho tedy. „Potřebuju to vědět.“

„Fatima je jedna z Matthewových klientek,“ odpověděl co nejkldněji. „Pokud vím, tak i vzdálená příbuzná Bašára Asada.“

„Přímo sestřenice,“ opravil ho Bloch.

„Ale teroristka to není.“ Julian zavrtěl hlavou. „Jen investorka hedgeového fondu. Žije v Londýně, kde taky vyrostla, a její otec je lékař. Se syrskou částí rodiny se nestýkají. Swiss United by s nimi neobchodovala, kdyby byli v kontaktu, to mi věř.“

Annabel se zamračila. „A jak přišla na Matthewa?“

„Já myslím, že je seznámil Jonas. Její bratr je klientem banky dlouhá léta.“

„Proto byl Matthew v Londýně? Aby ji navštívil?“ *Aby byl s ní?* řekla málem, ale zarazila se včas.

„Já nevím, Annabel, vážně. Naše práce stojí na důvěryhodnosti, takže jsme s Mattem o svých klientech nikdy nemluvíli. To se prostě nedělá.“

„Ale věděl jsi, že pro ni pracoval...“

„Přímo mi to neřekl. Ale předpokládal jsem to. Několikrát jsem je spolu zahlídnul.“

Annabel povytáhla obočí.

„Myslím pracovní,“ dodal rychle. „V bance. Cestou z mítinku na mítink a tak.“

„Já prostě nechápu, proč by mi lhal. Kdyby řekl, že jede do Londýna za klientem, neměla bych s tím problém. Ani když šlo o tak krásnou ženu.“

Bloch s Julianem si vyměnili pohledy. Annabel pochopila, že zní jako žárlivá manželka. Což bohužel taky byla. Fatima